

Od Poutníka od říčky Komenky:

Jak zachovati sebe srdci Evropy.

(úvaha hledajícího muže)

Na lavičce, uprostřed zeleně a rozkvetlé zahrady sedí zralý muž a jeho oči se přivírají hřejivému slunci. Všude kolem kypí tvůrčí radost. Ptáci sílí svá hrdélka i křídélka a květy se hemží pracovitými včelami i všelikým hmyzem... Nu, zemský ráj to na pohled, niterné pohlazení.

Avšak do této jasem zurčící harmonie pronikají z povzdálí rušivé zvuky. Nejen z pozemské činnosti lidských sousedů a spolulidí a jejich děl, ale i ze samotného nitra muže zralého věku. Pomalu se vynořuje otázka, co je to ten občasný vnitřní stesk, zvlněný neklid, touha být lepším a dobrým. Být světlým. Čím a jak prospět tvůrčímu uspokojení i tomuto neklidnému světu? Světu, který je tak necitelně civilizovaný, moderní a rozporuplný, s tak velkohubými celosvětovými ambicemi.

Být potřebný! Ne jen blízkým lidem, nýbrž pro celou moc života.

A odpověď pozvolna v obrazech vystupuje do klidného vědomí. S prvním dotekem přichází jasnější otázka, má-li hledání pravd života vyšší smysl, když je „vše“ po ruce. Mnohé bylo vynalezeno, vědecky ověřeno, každý dnes nejlépe ví, jak se mají věci nejlépe dělat

„Jsem vůbec soudný a normální, a jak to vše vnímají jiní lidé a co jejich úsilí?“, táže se muž sám sebe. „Je či není nutnou potřebou člověka plně se vázat na lidi, jejich díla a moudra?“

Spolulidé, blízcí nebo úplně cizí, jsou jen tvorové jedné malé části světů. Světů, jež patří do velkolepého díla vesmíru, ve světle jehož velkoleposti je veškeré snažení našeho pozemského světa docela titěrné. Nesmírně málo zможou moderní vymoženosti s deklarovanými ústavami a představami o světlé budoucnosti a potřebách expandujícího se lidstva. Nemluvě o ponaučeních z minula. Vlna za vlnou lidského vševědění a „oprávnění“ se valí tu zprava tu zleva na naši zemi. Na krajinu Moravy, Slezska a kraje Čechů a Slováků. Zemí v „tepu“ srdce Evropy.

Moderní vědění a výdobytky doslova ohlušují a oslepují, ale ... evidentně nejsou světlem a svěží silou života. To plně vnímá každý. A každý člověk, po svém, dává najevo svůj postoj v tomto hemžení. Jeden se rezignovaně utáhne a přemýšlí, druhý brojí, třetí mudruje, čtvrtý se žene za velkými ideály lidstva. Další chce po dobrém nebo i svéhlavou silou změnit tento svět a hledá spojence pro „lepší zítří“. Mír, svobodu a prosperitu ... za jakou cenu?

Dobře tedy. Má-li se něco změnit, je potřeba poznat terén, půdu, na které se odvíjí pozemský život. Tedy, na čem je tato společnost s lidmi postavena, v čem jsou příčiny pro potřebnost. A v čem jsou rizika a úskalí.

Aby člověk pochopil věcnost souvislostí, musí uchopit dění skrze více staletí a nalézt pravděpodobné zdroje a příčiny dnešního pro a proti. Nejde o to kdo má svou pravdu, ale především, na čí stranu se přidat, aby konání mělo opravdu smysl v dějích všehomíra.

Píše se rok 2018, proč nezačít u počátků tohoto číslování a uzavřít alespoň těch více než 2000 let. Než, nebude stačit jen známá a méně známá „historie“ a statistiky lidstva, bude nutné uzavřít kruhy vyšším věděním. Tedy věděním, kterému se naše středoevropská společnost odcizila, což ale generuje neukojitelnou nespokojenost, obavy, přetahování a dětské snění o budoucnosti každého jedince, jenž žel ztratil svého skutečného Boha. Boha, kterého již nemůže znát, protože nemá čím.

Svět lidí chce být dokonalý. Avšak dokonalost není o tom nejlepším, o ideálech a snech, ale o schopnosti dokonání, či o možnosti vůbec pro dokonání každého započatého díla. J. A. Komenský již před více než 400 lety řekl, že nejtěžší je započaté dílo dovést do konce. Podobně hovoří 2000 let slova Kristova ve stejném smyslu: „Neodejdete odtud, dokud nevrátíte vše do haléře“. Tedy ... jedná se uzavření a dokonání koloběhu všech osobních rozhodnutí.

Svět před 2000 lety nosil a živil necelé čtvrt miliardy pozemských lidí, jež byli zákonitě roztroušeni téměř po celé zemi v malých či větších kmenech, společenstvích rodů, v městských státech či realizován říšemi s menší či větší životností. Soudržnost těchto větších celků byla sporadická, jak ukazuje záplava spisů, dohadů, a archeologických výzkumů. Vědci se však jen dohadují o příčinách a pravděpodobnostech. Samotný stav jedinců, jejich tužeb a přání, niterná zralost a stupeň vědění a úsilí, se z toho jen přibližně odvozuje. O stavu mimosmyslového „onoho světa“, který je rozsáhlou a nedílnou součástí života, budiž zatím nehovořeno.

Nuže, původní semitské, euroindické a arijské civilizace se antickou vytrácely a moc říše římské počala ovládat tehdy známý svět (z pohledu zejména jihovýchodních Evropanů a středomoří). Avšak zdaleka nešlo o vládu (souladění) ve smyslu zušlechťování daného vývoje lidí, ale „vládou“ se již tisíciletí nazývalo násilí, jež určovalo druhým, jak mají žít a podrobit se „dobrovolně“ či silou onomu násilí.

Římané se mnohému naučili od dobyvatelů starověku, včetně skutečných přírodních, lidských i technických dovedností. Byly známé již pojmy diktatura i demokracie, republika (res publicae – věc veřejná) a politika. Avšak věc veřejná a demokracie, stejně jako diktatura, byly a jsou jen dvojí stranou téže mince. Mince, jež je ve skutečném obraze, **grošem zla**. Menšího i většího.

A komu patří tento „groš“? Jednoznačně - *touze po moci, po majetku bližního, touze vlastnit a „vládnout“, strachu mnoha forem, potřebě vnucovat jiným svou vůli jakýmkoli způsobem, ochota použít všech prostředků k dosažení cíle, včetně zabíjení, ohlupování a naivních ideálů ... a ... absenci výrazové citové schopnosti osobního nitra.*

Dnes proklamovaná demokracie, v jejím funkčně politickém, lidském provedení je ale totéž co diktatura mnohosti. Co člověk, to jiný diktátor. Nemůže přímo nadělat tolik škody jako totální diktatura, je slabší kvůli mnohosti třecích ploch (pluralit názorů a představ), kdy nelze přímo kumulovat násilí. Ale zato je plíživější, nechává věci nedodělané. Demokracie (deklarovaná) nepatří a nikdy nepatřila všem. Protože již v rané antice ženy a otroci neměli lidská práva. To ovšem vždy neplatilo pro celou Zemi a její okolí. Byly ještě izolované

národy s velmi vyspělými právy. Zde ovšem neplatilo toliko právo pojaté lidmi, ale především aplikované vědění práv a zákonů vyššího řádu, nikoli vědění jen pozemské. I naše střední Evropa měla pravděpodobně takovéto ojedinělé oázy.

Než, moc Říma, místo aby kumulovala dovednosti lidstva a rozvíjela je, tak jí zachutnal dostupný a funkční „jidášský“ groš. K tomuto groši se po historickém „výletu“ ještě vrátíme.

Hovoří se o židovsko křesťanských hodnotách západní civilizace, včetně naší rodné země, ale nikdo pořádně neví, co to vlastně je, co je za tím. Jen tu a tam se k tomu svérázným hláskem ozve i původní tzv. pohanská tradice. Známé „desatero přikázání“ se při tom jeví, jako něco co platí i neplatí.

Samotní Římané, jako pohané, si osvojili sílu triků a moci a rozestřeli svá chapadla v okruhu středomoří. To co bylo v počátcích Říma ušlechtilé, brzy vytlačil „naš groš“, jako důsledek citového úpadku svobodného Římana. Muži a často i ženy se obklopili nízkým vlivem, chtivostí a domnělou nadřazeností a slávou. Přestali uznávat poctivou práci, porozumění a chtěli vše civilizovat a spravovat dle sebe. Expanzí chtivosti se ale ztrácela lidská soudržnost říše, protože myšlenkové formy produkované nespokojenými stejně jako chtivými nejsou schopny se „nalévat“ lidskostí. Úpadek se nezadržitelně blížil. Také proto, že jiné národy necítily potřebu se chtivým Římanům podříditi. Měly své chtění a také své „groše“. Už tehdy byly „dohody“ jen zjištěným cárem „pergamenu“.

Říše se časem rozpadla na dvě části, zanechaje po sobě mnoho trápení, rozvratů s pohybem velkých lidských mas. Západní část byla více postižena rozvraty, ale bohatší východní, později zvaná Byzance, počala i „vzkvétat“. Nu a opět zesílila moc onoho „groše“ a pod rouškou silícího křesťanství se vládnoucí (chtiví) jedinci opět vyšvihli do svých „křesel“. A zase došlo k dělbě moci mezi náboženskými představiteli různých směrů a moci pány.

A pokud se něco někdy vskutku rozzářilo, brzy bylo znásilněno působením již známého groše. Vnitřní boje a nesnášenlivost náboženských představitelů a pozemských vládců nedovolovala vydechnout a šířila se sílice po celé zemi.

Některé boje či díla starověkých civilizací se jeví jako vývoji života prospěšné i velkolepé, ale nenechme se mýlit, byly postaveny v drtivé většině na groši. Převážně na nuzotě, nespravedlnosti a absenci úcty k poctivosti a zejména úcty k silám přírody. Žel, šíření neúcty k silám přírody a odklonu od nich, je silně na dlužném účtu představitelů křesťanství. Ono totiž pohanské nebylo vždy jen nesprávné, ale bylo často pravým opakem.

Dílčí „svaté“ války nevyhrávali „slavní“ vojevůdcové, jak se všude píše, nýbrž odvedení, naverbovaní nebo zhrublí vojáci, jež platili svou krví, pro nic. Těch pravých hrdinů, obránců pravdy, bylo poskrovnu. Uvědomme si, že i odění a znaky vojáků, bylo zejména proto, aby zmanipulovaní vojáci viděli, koho mají zabíjet, ne z vlastní vůle a potřeby, ale velmi často ze svévole „vojevůdců“. Navíc, jen málokdo z těchto vojevůdců přiznává, zejména je-li „vítěz“, též omyly a zmatky.

Také slavné stavby a díla byly postaveny na těžkém potu nevolníků a otroků, zejména pro ukázkou moci a k propagaci zemi připoutaných ideologií. Čímž i sílilo stále více pozemské chtění. Na jedné straně touha po vlivu, majetku a moci, na druhé straně po odplatě za trápení a nejasné touze po lepším a spravedlnosti. A jsme opět u „groše“, jehož rubem je pocit

nespravedlnosti a na druhé straně ješitná touha po vlivu a moci. Žel i nadřazenost vědychtivosti se stala temným stínem života.

Zde nutno doplnit, že není důležité, má-li někdo moc a blahobyť a druhý strádá. Důležité je, jaké myšlenky a emoce v sobě žije a tedy co zasévá do proudů života. Neboť kdo co zasévá, musí i bohatě sklídit. To je neměnný prazákon, jehož důsledek zpětně ovlivňuje život na celé zemi.

Postupným zesílením moci západní části říše římské, za pomoci více faktorů, postavilo opět pohany proti křesťanům, katolíky proti pravoslavným a ... byl oheň brzy zase na střeše, schizma vrcholilo. Když pak z dálného východu sílily nájezdy jiných „osmanských grošáků“ a nejen Byzance byla v úzkých, počaly se na západě formovat křížácké výpravy, podněcované církevním systémem. Křížáci na svých taženích bojovali i v Byzancii, ale vskutku byly výpravy cíleny do Jeruzaléma, údajného místa kolébky křesťanství, svatého hrobu. Samozřejmě s podněcováním nepřátelství vůči semitům a domorodcům a také drancováním na svých cestách. Nu, ať je to jak chce, křížové výpravy byly od počátku jen jinou ostudou a obrazem zaslepené chtivosti, tentokrát pod vedením převážně jedné církve. Kdy každá pozemská moc, jako obvykle, si stanovila své „duchovní“ ideje a násilím vnucovala jiným svá „práva“. Mravní hodnoty však byly požadovány od prostých lidí, jejich vrchnost zhusta stavěla jen na „groši“. Jemnohomotný, onen, svět opět zhoustl a stal se plně neprostupným pro světlé proudy pomoci shůry.

Historie píše o slavných bitvách a dobývání, filmy opěvují jednu či druhou stranu sporů, ale ve skutečnosti ohromným způsobem a staletími, narůstala neviditelná krutovláda chtivosti za utrpení mnohých národů i jednotlivců. Není divu, že jemnohomotný svět generoval zpětně takový „smrad“, že morové rány kosily lidi po milionech, pokud neumřeli hladu nebo nebyli zmasakrováni v nesmyslných bitvách a potyčkách. Do toho se propadala většina lidí, pokud nežili izolovaně v méně a málo dostupných lokalitách nebo světadílech. A křesťanství, jako jeden ideový směr, sílilo.

Uvědomme si při tom, že samotné křesťanství dokonce doslova „zrušilo“ jeden vesmírný zákon, jenž v jednoduchosti lze nazvat „opětovné vtělování duší na zemi, do rodičích se pozemských těl“ – „reinkarnaci“. Tím aktem se také vytratila jakákoli možnost pomoci právě lidským nitřům, jejich duším, k niterné citové duchovní živosti. Jež ale není filosofickou kategorií, nýbrž nedílnou a klíčovou součástí života. Samotné „první přikázání“ se tímto zákonitě stalo jen mravoučným sloganem, bez konkrétního smyslu.

Přesněji:

Na druhém cařihradském koncilu (553 n.l.) bylo odsouzeno Origenovo učení o pre-existenci, které říká, že duše člověka existuje již před jeho početím. (wikipedie)

Což je dodnes křesťanstvím chápáno jako: „Učení o vzkříšení, posledním soudu, věčném životě a odsouzení jsou v protikladu s myšlenkou opětovného převtělování, kdy lidé dostávají druhou, třetí a mnohé další šance na život v lidské nebo zvířecí podobě. (křesťanské www stránky)

Pro doplnění předchozí věty nutno dodat, že inkarnace lidských duší není možná do tak různých odlišných druhů jako jsou rodičí se těla lidoopů, zvířat či rostlin Zde platí jednoznačně zákony stejnorodosti, nikoli vývody jakýchkoli lidských učení. Neboť ani

přirozené křížení odlišných druhů není možné. Ale o těchto souvislostech blíže u části o „jidášském groši“.

Středověk, zvaný v Evropě jako doba temna, byl jen dalším „osením“, jež ovšem již nebylo toliko lokálním, ale začalo působit celosvětově. Celý pruh západní Evropy pozvolna otevřel brány své chtivosti a pod rouškou křesťanských ideálů bílé rasy si doslova přivlastnil a začal zamořovat dosud „panenský svět“. Ať už kolonizací celé Ameriky, tak Afriky a Indočíny. Celá dlouhá staletí zaběhnutý rytmus života národů těchto zemí byl postupně rozvrácen, byly mu vnuceny postupně jiné cesty a „hodnoty“ a misijní činnost postupně rozvrátila i zbytky vědění a osobností těchto národů a kmenů, jež po technické stránce nemohly konkurovat chamtivým a bezcitným západním Evropanům. Agresivita, kterou si Evropané staletími osvojili, byla pro mnohé domorodce nepochopitelnou. Stamilióny lidí léty umíraly nejen pod kutnou kolonizátorů a jím podobných, ale oni ztráceli i svou životodárnou půdu, pracovní sílu, majetek, trpěli zavlečenými a civilizačními chorobami. Mnohé miliony byly odvečeny ze svých domovů či vyhnáni, protože hmotný zisk kolonizátorů mohl být postaven jen na námezdní a otrocké práci a na spekulaci. S přicházející industrializací narůstal postupně vliv a kapitál podnikavců s jejich požadavky. Přičemž základním požadavkem kapitálu je zisk. Pouze hmotný zisk. Tento zisk však paralelně působí i v náboženských uskupeních, kde je zjištěně manipulováno s pojmem duchovní.

Podobné dění „vykvétalo“ i v zemích dálného a blízkého východu. Jež mělo vždy jako průvodní pečeť schismata, rozpady časných idejí a nová a nová náboženská i politická hnutí. Možno zmínit dilemata antické Číny a Indie. Či islámu již v 6. století po smrti Mohameda. Vše ovlivněno i nájezdy „mongolů“ (přesněji nájezdníky původní oblasti zvané Velká Tartarie) a mnohé další.

Lidskost jedince při tom všem již dávno ztratila smysl. Funkci a odpovědnost jednotlivce za naplňování práv a povinností života plíživě nahradila politika. V Evropě majíce základ v římském „právu“.

Politika jako správa věcí veřejných byla chápána již v [antickém Řecku](#). V [středověku](#) se pak do jisté míry stala dědičnou záležitostí [feudálů](#), o něco později výlučnou záležitostí [politiků](#). V novější době přechází tato aktivita do pojetí politiky jako „deklarovaná“ věc „svobodných“ [občanů](#).

Avšak skutečný pojem politika, ať už je chápána a realizována jakkoli, je a může být jen nástroj správy, správného hospodaření se svěřenými statky, včetně realizace náprav. Žel dnes představuje chtivou vůli těch, kteří mají pozemskou moc nad lidmi a jejich majetkem i schopnostmi. Tito určující lidé však disponují vysokým stupněm absence duchovního výrazu. Je jedno, zda v ideové či kapitálové sféře pozemského nátlaku, což se děje v celém v kontextu uplynulých 2000 let.

S pojmem politika, správa (država) je potřebné otevřít to, co i v souvislosti s východními učenímí a „potlačováním“ zákonitostí inkarnace, uzavřelo jakoukoli možnost rozvoje člověka a tím i lidských společenství a jejich děl. Po tomto malém odbočení do sfér příčin niterných pohnutek se pak ještě vrátíme k dovršení působení groše v obrazech dnešních dnů.

Klíč k hlubšímu porozumění pojmu „správa“ je již v slově samém, obsahující „hlas“ všehomíra. Všehomíra, jenž je každou vteřinou pod správou zákonitostí vyšší moci, vetkané do známých i neznámých zákonitostí forem přírody, vesmíru, celých stvoření. Moci, jež je

vyzáření Síly, lidmi našich krajů zvanou Bůh. Toto vyzáření se mocně zachvívá v „PRA“. Což zjednodušeně znamená - spojení s původem. Žel toto spojení, ať již mělo jakoukoli podobu ztvárněnou lidstvem, definitivně ukončilo svévolné ukřižování Vyslance Světla, jež nesl pozemské jméno Ježíš Nazaretský, zvaný Kristus. Zde se v plné síle a viditelně zaleskl nyní již „Jidášův groš“.

Samotná osoba jménem Jidáš Iškariotský, je jen viditelným ztvárněním, jedním prostředníkem, plíživé chtivosti, jež charakterizuje, bez výjimek, dnes každého člověka. Necht' se však každý vyvaruje soudu nad nešťastnou duší Jidášovou, protože on to opravdu myslel dobře, žel po svém. Tak, jak to dnes dobře myslí většina politiků a našinců – „grošáků“.

Než pojďme si tento destruktivní jev „jidášského groše“ přiblížit.

Lidský život, stejně jako život každého tvora má hluboký smysl ve vzájemném propojení, jak viditelně, tak v rámci mnoha dalších neviditelných souvislostí. Tyto souvislosti a propojení světů jsou a zůstávají v proměnách živou součástí i lidského života. Jakékoli svévolné oddělení je cestou ke ztrátě možnosti sebevědomého života. Zvláště u tvora jménem člověk. Oddělení pozemského člověka od jeho duše je pozemská smrt. Oddělení člověka od jeho duchovní podstaty (nemající nic společného s náboženskými a věroučnými vyznáními) znamená duchovní, definitivní smrt. Což je totéž jako „vymazání“ z velké „knihy života“. Možnosti to bytí.

Jak se ono duchovní umírání na této naší zemi projevuje? Nejvíce poutajícím ziskem, ryze smyslově materiálním myšlením, pozemským násilím a necitelným ovlivňováním a niterným marasmem. Člověk je dnes definován! Nábožensky nebo odborně. Není chápán a realizován jako součást díla širších a vyšších souvislostí i světů. Pohyb pro duchovní vývoj téměř ustal, strádá v lidském vědomí a tím jsou spojení zatlumena, tím je zatlumena i přítomnost výživných sil z proudů všehomíra. V kontextu se známou historií lidstva, nalezneme tuto průvodní „anurektickou epidemii“ v nitrech každého z nás, dnešních lidí. Svědomí (světlé vědomí) se stalo jen slovní proklamací, málokdy dominující silou lidského konání.

Jsou známé tzv. védické spisy, zlomky to védického vědění, z rozmezí mezi starověkem a pravěkem. Není důležité, zda jsou to tibetské, indické, árijské, či staroslovanské vědy. Mají však jedno společné. Již tehdy, asi před 6500 lety, se vytrácelo vědění o podstatě hmoty, podstatě živých organismů a o podstatě člověka. Onen „PRA“ – původ se stával rozvojem lidského uvažování a racionality poněkud vzdálen běžným lidským činnostem. Daná pravidla poznání (vědy) postupně ztrácela na síle a postupně je nahradily pozemské tradice a zhusta zjištěná učení.

Původní vědění o přirozeném (rodovém) vývoji bylo kaleno a zeslabováno, oči sílely jen pro pozemské a těmito očima čím dál více vnímali lidé svět. Každá část světa a krajiny odlišně, včetně odlišného vývoje jedinců a společenství. Skutečné duchovní vědění, jež má vždy spojení i se silami přírody (... bohy...) se postupně stalo součástí zpozemštělých zvyků, věroučných mýtů a „báchorek“.

Jen málo národů pravěku a později starověku mělo ještě způsobilé spojení s pohybem duchovna ve všehomírech. Lidé hutněli pro pozemský život, připoutávali se na pozemskost a její hmotně částicovou součástí zůstávali spoutáni i po pozemské smrti.

PRA – původ hmoty soudobá věda (ne_ věda) hledá v dělení a rozbíjení atomu a jeho částic na ještě menší, nebo hledá v nedostupných dálavách hmotného vesmíru. Původ však spočívá v mimosmyslové trojjedinosti, jež vychvívá a je formována z onoho nezměrného „PRA“.

Nám známá hmota, přesněji látka našeho světa, se skládá z prahmot, což jsou silně ochlazené sedliny, jež zůstaly po vyzáření všeho životodárného při formování světů. (Vyzářením je míněno zformováním se podstat v určité vzdálenosti od zdroje „PRA“). Skutečnou základní podstatou hmotných světů je však tzv. praduchovní jadérko, jež je vysoce energetickým výronem z nadhmotných výšin všehomíra. Toto mini jadérko v sobě nese mohutnou nadsvětelnou míru pohybu, v částicích atomu pak jejich energii. Třetí částí podstaty našeho světa je tvůrčí projev vyšší formy vyzařování v projevu hmotě blízkých bytostných sil přírody a vesmíru. Ony dávají látce našeho světa formy atomů, molekul, nerostů, krajín, mikroorganismů, těl rostlin i živočichů.

Tedy shrnuto - neživá prahmotná sedlina (jakási šedá mlha), živoucí praduchovní jadérko a formující síly bytosti vesmíru a přírody, jsou moudrou základnou našeho pozemského bytí. Avšak ne podstatou člověka. Formující síly přírody byly ve vědecké a antické době ještě známy, též jako bohové, bohyně, živly atd.

Uvedené praduchovní jadérko se ve vědeckém pojetí nazývalo „atma“, „inglia“, později Herakleitův oheň. Stalo se, že zužováním chápání lidí tohoto „neviditelného“, byla podstata člověka, jeho niterné duchovno, čím dál více pojmáno jako jakýsi „svéprávný shluk“ oněch atma či inglií - praduchovních jader. Což je nesprávně. Přestože byla snaha, ze strany „bohů“ a tehdy vědoucích, o nápravu těchto odchylek, nepodařilo se. Také proto, že všeobecná výslednice lidského chtění se orientovala jen na pozemsky viditelný užitek, či chtivost, kde vliv hmotných sil byl a je velmi výrazný. A protože právě duchovní nitro člověka prožívalo dětství, formující síla pozemské úvahy hmotného rozumu stále více převažovala a poutala k pozemskému. Skutečně nedostatečně silné lidské duchovno počalo být tísněno a omezováno ve svém projevu i rozletu.

Celá dlouhá tisíciletí v pozemském vědění sílil vliv hmotně částicových forem života nad duchovní podstatou člověka. Přičemž účelem hmotného tlaku je a má být sílení duchovna. Mezní situace měla a mohla být změněna příchodem Syna Božího na tuto zemi, v tehdy nejvyspělejším lidském společenství, v židovském. Míněno niterně nejzralejším. Mající potenciální způsobilost pro změny v proměně lidské trojjedinosti ve prospěch duchovní, lidské podstaty, na úkor již vše strhujícího způsobu ryze pozemského uvažování. Tak to totiž „ukládají“ pravidla vývoje.

Tato „mise“ shůry úplně zkrachovala vraždou Vyslance Světla na „kříži“. To ovšem neznamená, že jistý stupeň „duchovního“ neklidu a snah o prosvětlení lidskosti nezůstala v několika jedincích zakotvena. Ovšem tito byli mocnými a většinou pohodlnými tehdejšího světa tvrdě pronásledováni. A pojednou ... zde bylo křesťanství a prohlášení za určující a jediné pravé „celosvětové“ náboženství. Ovšem až po cca 300 letech a to římskou zřítnou chtivostí. Žel lidmi tradované učení v převaze pozemských vlivů chtivosti udělalo z Ježíšova učení, i ve spojení s tzv. starozákonným, polopravdy v mnoha ohledech, s nesprávnými vývody. A přišla doba popírající preexistenci duše a její vtělování, pak schizmata nejen křesťanské církve, ale i v učeních islámu. Východní náboženství si ponechalo svá „vědecky rozdrobená vědění“, samozřejmě také čím více připoutané k zemi a nereálnému ideálu.

Všechna tato učení, a z toho zformovaná práva a požadavky na lidi, určovali právě ti, jejichž vnitřní život byl výrazně bezduchý. Také proto se potřebovali nazývat náboženskými „duchovními“. Ve skutečnosti byli utlačovateli, svým výkladem, činěním a „nadřazeností“, všeho duchovního. Toto si samozřejmě formovali na jidášském groši, o jehož „majiteli“ jsme již na počátku úvahy hovořili. Vždyť ani běžný člověk příkladně biblickým učením celá staletí nemohl a nesměl naslouchat ve svém rodném jazyce ani je v něm číst. Navíc psané biblické příběhy, zejména s jejich výklady, v mnoha ohledech nejsou a nemohou být obrazy skutečných pozemských dějů.

A protože se vytratila lidsky duchovní motivace pohybu, tedy pohybu, který má jiné zákonitosti než pozemské látky a struktury, chyběl také lidský rozlet, zvaný svoboda. Nedostatek duchovna z toho udělal časem materialismus jako usazeninu (připoutanost k pozemskému, vrcholícího v kapitalismu). Také i fanatismus. Obé ústící v nadřazenost lidských cílů, idejí a náboženství, vířících jen kalnou usazeninu omylů. Každá skutečně svobodná myšlenka musela být již v zárodku, vyvěraje v lidském duchovním niternu, umlčena nebo ničena. Církev se v tomto ukázala jako naprosto bezduché, i když několik vzdělaných mnichů a jedinců dobře vědělo a dodnes ví, že je toto učení „víry“ silně bezduché. Tedy převážně ducha prázdné.

Je zákonité, že niterná bezduchost, což je totéž co duchovní prázdnota, produkuje a musí produkovat jen bezduché, tj. nemající spojení s „PRA“, s prastvořením – původem. Tedy produkovat útvary nestabilní a zatěžující. Nemající oporu všehomíra ani podporu sil a forem nám blízké přírody. A protože zde není podpora shůry, nemůže pomoci nic. Žádná prosba, modlitba ani konference.

Jak titěrné a nesmyslné je lidské snažení, chtějící se postavit žvlům, namísto úsilí o spolupráci s nimi. Vždyť „vzdělané a civilizované“ lidstvo vnucuje krajině i životodárné půdě své chtění, aniž by se ptalo, zda vůbec smí a přijímalo pak s úctou tvůrčí odpověď. Kapitáloví podnikavci rabují zemi, aniž by se ptali na skutečný význam nerostů pro život. Vodohospodáři ničí regulacemi a zádržemi řád vodních toků a jezer a „vodních vlásečnic“ a pak jim „voda dělá“ problémy. Všeobecná lékařská a veterinární věda, medicína i všeobecné vzdělávání se nestarají o podstatu člověka neboť „povýšily“ život člověka na bezduchý útvar svého vědění, jemuž stanovily ústavou práva a povinnosti. Tržní ekonomika zaneřádila nejen životní prostředí mnoha viditelnými i neviditelnými odpady ale i nebesa a blízký vesmír. A chce údajně „kolonizovat“ (přesněji rabovat) dále. Megalomanské projekty zatěžují svět, místo aby posilovaly život na zemi. Pro doplnění k těmto pár příkladům nahlédněme, jak je dnes všeobecně život pojímán.

Život znamená v běžné řeči období od narození člověka nebo živočicha do jeho smrti. Někdy se za jeho počátek pokládá už oplodnění vajíčka (početí). Kromě toho může život označovat také souborný celek, tvořený všemi živými organismy v celé historii Země a charakterizovaný zejména evolucí. (wikipedie).

Nu, trochu málo a naprosto ignorující trojjedinou podstatu pozemského světa, kterou tušily již prastaré národy. Dnes je stejně polovičatě pojat i tzv. život duševní, kterému dávají „odborníci“ emotivní a pocitové vlastnosti lidského tělesna s rozumem. Samotná podstata člověka, jeho duchovno, zůstává účelově a z nevědomosti zastřena. Skutečné duchovno již nemůže člověk vidět a uchopit. Nemá čím. Nelze také „rozklíčovat“ živý obraz pojmu pro duševní, duševno, duši. Mnozí tuší, že je to něco živého v oblasti srdce, ale všeobecná

pravidla civilizace mají duševno jako filosofickou kategorii. Psychologie s psychiatrií si tento pojem změnila na hmotné rozumovno, tělesno a „endokrinní emočno“, v tzv. biochemii.

Přichází blesk z modrého nebe, naděje!?

Naděje, jež jako jediná má ještě schopnost, dotknout se docela drsně a kategoricky pojmu duchovno, včetně jeho vlastností a schopností a souvislostí v tomto pozemském světě. Tato naděje, s nedozírnými důsledky, vrací bezohledně lidskost do jejích původních kolejí, k onomu PRA. Ukazuje svět postavený na „jidášském groši“ a proti tomu svět, který měl a musí být postaven na duchovní podstatě člověka. Na podstatě, která mu již nedá spát, pokud svévolí duchovně nezemře. O této podstatě a souvislostech hovoří německý spisovatel minulého století O. E. Bernhardt, píšící pod jménem Abdrushin, ve svém díle „Ve světle Pravdy“, včetně jeho dalších pojednání!

Ryze osobní práce s těmito materiály však vyžaduje obezřetnost neboť mnohé výklady, pozemské aplikace stoupců a mnohé překlady této práce, včetně posudků a kritiky nejsou tímto dílem samotným. Je zde totiž stále silné a tisíciletými pěstované nebezpečí tragické moci „groše“ ve „vím to vše lépe“, spojené se silně přidušeným duchovnem!

Duchovní podstata člověka, zde překvapivě odkryta, tak není z vývoje hmot, z „atma“ (od čehož i atom), z inglia, a už vůbec ji neurčuje kusé lidské či náboženské vědění. Je samostatnou vývoje způsobilou formou, duchovní jiskrou z vyšších mimohmotných světů, jejíž vývoj je ale závislý od vývoje pozdějších hmotných světů. Její vývoj pak přechází silně do vyššího stupně bytí, kde hmotnosti již nejsou určující.

Funkčnost uvedené duchovní podstaty je pečeti lidského jednání. Duchovní člověk se bezpečně pohybuje v pozemském světě a jeho rozlet a směřování, k čemukoli, nese sílu přísné spojující sounáležitosti. Nejen s lidmi, ale i s ostatními tvory a útvary. On je chápe, rozumí jejich místo ve vývoji. Je nadán světlem poznání. Což samo o sobě není jen dobro, ale projevuje se zde zákonitá síla přitažlivosti z oblastí původu (PRA), jež je nazýván Rájem. Duchovním to domovem, cílem a smyslem lidského života. Tato síla nejenže povznáší jeho tělesno ve vláčnosti a v tvůrčí vědoucí pohyblivosti, ale povznáší i související přítomné okolí.

V uvedeném „poselství“ je sděleno, komu je určeno a také podmínka, přijmout všechno nebo nic. Není to tedy o filosofii a mudrování, ale jednoznačně o oživení vrozené duchovní schopnosti, jež spočívá v podstatě každého člověka. To je ona vidoucí, vědoucí a určující síla života člověka. Podle toho také hledající člověk pozná pravost vědění, které navíc nepotřebuje prostředníka, neboť v tomto daru je již schopnost vedení.

Teprve pak nastupuje ztracený tep duchovního srdce. Kterým musí člověk začít nahlížet na svět i na svůj tvůrčí život, ať je kdekoliv.

Než, budiž ještě dokončen v předchozích odstavcích popsáný, „vývoj“ naší soudobé střeoevropské civilizace k dnešním dnům, pro porozumění uvedeným souvislostem.

Feudálně církevní politika správy zemí středověku hluboce klesla k ryze majetkovému a ideovému vlivu na svět s lidmi. Stala se viditelným produktem groše. Kapitalismus, aktivně uzavírající středověk, jako rozumový nástroj vrcholícího materialismu, ničil po stovkách

milionů zdánlivě nevinné životy. Počínaje formou církevních ideologií, pak ideologií ryze pozemského vlivu majetných a chamtivých, následně zábořem teritorií a půdy pro kolonizaci. Potřebou koření, bavlny, třtiny ... a zdrojů zemských nerostů a lesů a zářivosti panenských krajín. Kdo nedal dobrovolně, byl zničen. Viz zdroje a příčiny válek. Na druhé straně sílila nespokojenost prostých obyvatel, domorodců a poctivých s tímto stavem, nejprve povstáními později snahou o sociální smír. Ale ten smír byl záhy opět uchopován stejným grošem. Zformovaly se revoluce a ideologie komunismu. Ale duchovní bída tomu dávala jen nenávist a ničení, protože hmotné statky může správně spravovat jen síla lidského duchovna, které je ve vznošeném spojení s duchovními a vyššími výšinami. Pohyblivý vzlet dává věcem ušlechtilost. Bezduchá kumulace s analytickou a spekulativní kalkulací zisku či pomsty, nikoli. Také rovnostářství v podobě komunistických ideálů může vzniknout jen na bezduchosti. ...I když je to zpočátku dobře myšleno. Žel i tento druh myšlení mnohých stoupenců komunismu stál dodnes mnohé desítky milionů životů.

A tak zdrojem první opravdu světové války nebyli zlí proti dobrým, ale chtiví s chtivými v prostředí cílené nevědomosti a chamtivosti. Ani idea proti ideji, jen zase chtiví s vlivnými chtivými. Podobně druhá světová válka. Tu neživila snaha o spravedlnost, ale opět jen groš chtivých necitů. Ani demokracie proti komunismu či fašismu či naopak. To jsou stále stejné praktiky „bezduchého grošáctví“. Žel již v mnohem sofistikovanější podobě, bující dodnes.

Jak směšně a tragicky působí nenávist fašistů a nacionalistů proti semitským, slovanským či jiným etnikům, uvědomíme-li si, že strůjci těchto nenávistných kroků byli lidští duchové, duše těch, kteří kdysi v těchto nyní pronásledovaných národech žili svůj pozemský život. Za zmínku jen jeden nešťastník, jménem A. Hitler, který před tisíci lety žil jako přelétavý Áron, bratr Mojžíšův. I tento Hitler měl ale své grošácké mecenáše, mnohé podporovatele a stoupence, včetně setby jejich minulých životů. A takových souvislostí ve smyslu „nevinnosti“ a „viny“ by se dalo nalézt miliony. Jak podivně působí dnes postižená celá lidská společnost i jednotlivci, jsouce strůjci mnohých bezpráví kdysi v minulosti. Nutno však při tom vidět hlubší souvislosti.

Jak krásně a posilující naopak působí poznání, že náš první prezident T. G. Masaryk, byl pravděpodobně kdysi Komenským a ještě dříve Platónem ... v putování osobní podstaty v různých pozemských uzpůsobeních.

Žel ani světové krvavé války nepomohly k procitnutí, i když prožívání v tomto tak nouzovém stavu silně nutilo k probouzení. Neutuchající trvalé bojůvky, studená válka a nyní horké imperiální a obchodní války, globalizace a ekologická rádobý hnutí, jsou opět jen jinou měnou pro jidášský groš. Člověk nemusí moc hledat, chce-li vidět. Co je hnacím motorem pokroku v globálním světě? Tržní ekonomika, HDP, burzovní cenové machinace, daně, bankovní hamižný a nezfídka i podnikatelský systém, veřejné vymývání mozků obavami a „morem sdělovacích prostředků“ se všemi důsledky a ... prý „svobodné volby“ z vůle občanů. Tím posledním však, o co tu jde, je běžný občan v tvůrčím rozletu jeho duchovní podstaty, jeho vlastní právo na život a odpovědnost.

Dnes je horlivě debatováno i na nejvyšších světových politických setkáních (spíš žoviálních osobních prezentacích) o imigrantech, lokálních a občanských válkách, humanitární pomoci, o potlačování tzv. totalitních režimů či vlád. Pod vlajkou západního typu demokracie. Demokracie, která je postavena, stejně jako totalitní společnosti a režimy na groši, chamtivosti a velkých dlužích, nikoli na tvůrčí síle volného ducha.

K tomu malý příklad, jenž je na první pohled velkorysým, ale blížeji poněkud podivným úmyslem s grošáckou logikou - ženevské konvence. Kde se jedná o jistá a rozsáhlá pravidla při „vedení“ válek a mírnění jejich následků na vojáky i na civilní obyvatelstvo, s platností od r. 1949. Ovšem jak ukazuje skutečnost uplynulých desetiletí, právě ti mocní tohoto světa silně ovlivňují, vyvolávají a vyvolávají a živí konfliktní situace, kdekoli na světě. Vždyť „konvence“ jsou „demokraticky“ uplatňované jen pro některé země a mají vlastnost různorodého výkladu mezinárodního či velmocenského práva. Především ropa a plyn, nerostné a jiné bohatství jiných zemí, sféry strategických zájmů a obchodních cest a odbytišť. Jak asi lze uplatnit ženevskou konvenci tam, kde jsou instalována „embarga“ či sankce vlivných, kdy strádají mnozí, jen ne ti, kteří na tom mají největší podíl.

Kdy i ti tzv. imigranti jsou v podstatě putující duše úzce spojené s „minulými“ křížáckými i osmanskými, či „tatarskými“ válkami, s imperiální bezohlednou kolonizací a světovými konflikty. Ve spojení se strádáním či arogancí tehdy inkarnovaných jednotlivců. Oni jdou cestou osudu. I ti, kdož v naší zemi, v srdci Evropy, touží dnes po západních „hodnotách“ a „právu“ jsou nezřídka titíž, kteří před stoletími toužili „po lepším“, když bez svolení původních obyvatel a „dechu“ jejich krajiny je kolonizovali, a hojně i vybíjeli a ohlupovali jako nevzdělané domorodce. A terorismus, to je jen jiná „amatérská“ forma výkvětu grošáctví. Teroristou však může být každý, jak se to komu „hodí“.

Ostatně, kdo opravdu chce, stačí poslouchat a číst velkohubá i bezduchá slova tzv. politiků, mocných, majetných, či „duchovních“ představitelů této země.... K tomu nahlédnout do statistik, encyklopedií, či bílých a černých knih komunismu, kapitalismu, globalizace a církevnictví....

Že to v sobě nemá svěží život ani budoucnost je při trošce důvtipu jasné. Je tedy na místě velmi vážít, co činit, abych byl upotřebitelný pro skutečný život i v tomto tak pokřiveném a těžkopádném světě. Bylo by při tom nesmírně tragické nemít ještě i „po dvanácté“ naději.

Naše země, Čechů, Moravanů, Slezanů a Slováků je tepem srdce Evropy. Dnes chronicky nemocných „duchovních kardiaků“. Našinec si už ani neváží vlastního jazyka a raději v mnoha ohledech dává přednost jazyku kolonizátorů a vlivných, u kterých budeme vždy „druhořadí“.

Co k tomu dodat, když anglicky je „Slav“ = Slovan, a zároveň „slave“ = otrok. Nebo snad mají západní země běžně české nápisy vedle svých, či české názvy svých firem, společností a aktivit?

Mládež i dospělí jedinci neznají tvůrčí sílu rodného jazyka, mají tak i zmatek v mravních hodnotách a umění, jež jedině mohou být postaveny na duchovním probuzení. Nikoli na staletími vnucovanými „pravidly“, časném vědeckém vědění odborníků a módě, jež propagují a vnucují svými normami a chováním „grošáci“ jakéhokoli odstínu.

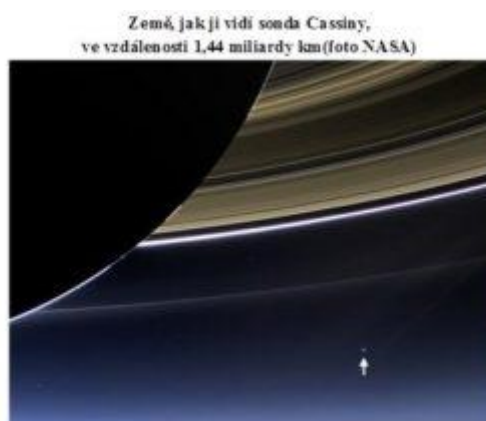
Naše rodná země má svá i psaná vlastní pravidla, své životní zkušenosti a moudra i vyzářování. Ale ty pro potřebu duchovní svobody nelze nalézt v ústavě či nesourodém zmatku zákonných či mezinárodních norem a nařízení. A mají mnohem prostší a dětsky jednoduchou formu. Stačí se jen vcítit do dílka „Hrátky s čertem“, „Babička“, „Princezna se zlatou hvězdou“, „Limonádový Joe“ a mnoho jiných. Kdy domov můj je tam, kde voda života hučí po lučinách a „Bory š (našinec) umí“ i po skalínách (úskalích života).

Každý má sílu duchovního probuzení, nebo alespoň dost lidí. Avšak Martin Kabát či krásný a moudrý princ Miroslav již nepřijdou, aby nás osvobodili od těch „špatných“, jejichž krédem je „Padouch nebo hrdina, my jsme jedna rodina“.

Skutečný kníže Světla už tu totiž byl a jeho vůle je každému poctivě usilujícímu k dispozici pro **nápravu** jak svou, tak věcí lidských. Vše další pak spočívá v osobním jasu!

ooo

Snad **prvním podnětem** k rozhodnému kroku může být následující obrázek, jenž dává tušit titěrnou „velikost“ nejen lidsky osobní, ale i celozemské lidské vypínavosti. S tím vším souvisejícím strádáním národů i jednotlivců, s jejich stěží splnitelnými přáními.

Človče, uvědom si nejprve svou „velikost“, aby ses pochopil. Abys pochopil sebe v tom nezměrném celku a našel se. Našel svou nepatrnost a přece hodnotu, ve skutečných proudech nesmírného života. Představ si jen na chvíli, kdyby nebylo moudra tvůrčího působení přírody a jejích tvorů, co by byl vlastně dnešní člověk...? A byl by vůbec? Co jeho „západní“ či „jiná“ civilizace...?“

Druhým podnětem k vážnému zamyšlení je nevídané množství současně inkarnovaných lidí na planetě Zemi. Proč asi?

Nejsou to jen procentuální změny, oproti docela blízké i dávné minulosti. Jsou to značné násobky. Před 2000 lety cca 250 milionů lidí, dnes přes 7 000 milionů. Argument vyšší životní úrovně neobstojí, protože většina lidí žije zde na zemi v chudobě nebo bídě. Míněna i bída duševní.

A do třetice. My lidé, i v naší zemi, to máme stále pod „nosem“, znicí starým latinským moudrosloví: „omnia mea mecum porto“ – všechno své nosím sebou. Možnosti, schopnosti, vůli k činu, i svá provinění. Tedy podle zákonů vesmíru jsem zde správně, každému se děje spravedlivě. Žádné reptání, určování a mudrování na tom nic nezmění. Každý však může změnit a následovat stav svého nitra, bez ohledu na stav společnosti. Protože stav vnitřní i vnější je jen výsledkem správného pozemského a osobního úsilí, zdroje to osobních postojů. Bez ohledu, zda to lidé vidí, ocení anebo ne. To však je kupodivu již tisíce let známé v 1.

příkázání - o vztahu k Bohu, k nejvyšší moci všeho bytí. Ne tedy k nějaké podivné služebné či imaginární bytosti, ale právě jen k živoucí síle.

Tento vztah může zrealizovat jen probuzená duchovní podstata, nikoli pozemsky omezená vůle jednotlivce, či učenost celého světa. Uvedený a naplněný vztah je živá síla „vztlaku“ (principu svobody) a je důsledkem úsilí správné pozemské tvořivosti člověka. Člověku nestačí být dobrým, tedy šířit pracovitost, pozemskou pomoc slabším a utiskovaným, pozemské právo, vlastní pozemskou práci pro sebe, pro rodinu či pro svoji zemi. Bez spojení s přitažlivou silou z Výšin bytí již uvíznul a zůstává spoutaný pozemskostí. Bez spojení s inteligencí přírody a moudrostí svého tělesna zůstává cizincem vlastního života.

Nestačí být dobrým, slušným a pracovitým občanem, křesťanem, muslimem či buddhistou ... člověk se musí stát světlým. To znamená, stále nebo alespoň často prožívající sílu přitažlivé síly z výšin. To je skutečná bdělost, svoboda a jasný rozlet. K tomu nepotřebuje žádné určující společenství. Protože „učitele“, „gurua“, vůdčího ducha má již od počátků svého bytí v sobě.

A spolulidé, to jsou buď pomáhající a posilující pozemští poutníci touto zemí anebo „grošáci“. Ale i na vztahu s grošáky každý může poznávat své chyby, a v poučeních viditelně napravovat své nedostatky a posilovat schopnost duchovního probuzení a zrání. Až pak vše potřebné bude přidáno. Nejprve osobní jas a pak ... sdílení skutečných hodnot!

Neboť čas pro velkolepou a světlou přítomnost je zde, i když se to dnes jeví jako již ztracené.

V Komni 25. 4. 2018